

DAMEN TANGO

ABBY JIMENEZ

Friend
ZONE

Traducere din limba engleză și note

ROXANA OLTEANU

NEMIRA

Această carte este o ficțiune. Numele, personajele, locurile și evenimentele sunt produsul imaginației autorului sau sunt fictive. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, în viață sau nu, reprezintă o coincidență.

*Această carte le este dedicată tuturor celor care mi-au ridicat moralul în timp ce
scriam. Și lui Stuntman Mike.*

CAPITOLUL UNU

JOSH

Cât era roșu la semafor, m-am uitat la mesaj.

Celeste: *Nu-ți dau niciun ban, Josh. Du-te naibii.*

— Fir-ar, am mormăit eu, aruncând telefonul pe scaunul din dreapta. Știam că o să facă așa. O să mă lase cu buza umflată. *Rahat.*

Îi lăsasem tot ce era în casă și nu-i cerusem decât să plătească jumătate din rata cardului de credit Lowe. Aparatură în valoare de trei mii de dolari, pe care i-o dădusem ei cu generozitate, în loc să o vând, deși cardul și plățile erau pe numele meu. Și, normal, *eu* eram nenorocitul în toată povestea asta, fiindcă părăsisem statul la trei luni după ce ne despărțiserăm, pentru o altă slujbă.

Știam din cea mai sigură sursă că acum e cuplată cu un tip pe nume Brad.

Speram că Brad se bucură de aragazul meu Samsung din oțel inoxidabil, cu două cuptoare.

Aerul fierbinte care mirosea a asfalt intra pe geamurile deschise, în timp ce stăteam blocat în traficul de dimineață, în coloana care se mișca încet în Burbank. Chiar și duminica era trafic. Trebuia să-mi repar aerul condiționat dacă voiam să supraviețuiesc în California. Altă cheltuială pe care nu mi-o permiteam. Ar fi trebuit să mă duc la magazin pe jos. În ritmul ăsta, probabil aș fi ajuns mai repede și n-aș mai fi consumat benzină. Încă ceva care costa de două ori mai mult ca în Dakota de Sud.

Poate că mutarea a fost o idee proastă.

Locul ăsta o să mă falimenteze. A trebuit să-i organizez petrecerea de burlaci celui mai bun prieten, fuseseră cheltuielile cu mutarea, prețurile mai mari... și acum porcăria asta.

Semaforul s-a făcut verde și am pornit. După care camioneta din fața mea a pus brusc frână și am lovit-o în spate, zdruncinându-mă.

Futu-i. Asta-i o glumă, nu?

Ziua mea fusese oficial distrusă de două ori în mai puțin de treizeci de secunde. Nici măcar nu era ora opt.

Șoferul a intrat în parcare de la Vons, făcându-mi semn cu mâna pe geam să vin după el. O femeie. Avea brățară la mână. Gestul acela cu mâna reușise cumva să fie sarcastic. Dar camioneta era frumoasă. Un Ford F-150. Încă mai avea plăcuțele de înmatriculare de la dealer. Cumva era mai mare păcatul că o lovisem.

A parcat, am tras în spatele ei, am oprit motorul și am început să răscolesc în torpedou după polița de asigurare, timp în care femeia a coborât din mașină și a dat fuga să se uite la bara de protecție.

— Hei, am spus, coborând și eu. Îmi cer scuze.

S-a oprit din inspecție și s-a uitat urât la mine.

— Mda, știi că nu ai decât un singur lucru de făcut, nu? Să nu lovești mașina din fața ta.

Și-a înclinat capul.

Era micuță. Poate un metru cincizeci și opt. Minionă. O pată umedă și întunecată i se întindea pe pieptul tricoului. Păr castaniu până la umeri și ochi căprui. Drăguță. Încruntătură impresionantă.

M-am scărpinat pe obraz. Femeile iritate erau în mod deosebit specialitatea mea. Șase surori, deci eram bine antrenat.

— Hai să ne uităm, am spus eu pasiv, cu vocea mea de calm-în-criză. Să vedem cum stă situația.

M-am lăsat pe vine între spatele camionetei ei și fața mașinii mele și am cercetat pagubele, în timp ce ea stătea în picioare, cu brațele încrucișate. M-am uitat în sus la ea.

— Ți-am atins puțin cârligul de remorcare. Camioneta e OK. A mea era puțin înfundată, dar nu era nimic grav. Nu cred că e cazul să implicăm companiile de asigurări.

Nu-mi permiteam să am un accident înregistrat la dosar. Nu dădea bine pentru serviciul pe care îl aveam. M-am ridicat și m-am întors spre ea.

S-a aplecat și a tras de cârlig. Nu s-a mișcat.

— Bine, a spus ea, vizibil satisfăcută de evaluare. Deci am terminat?

— Cred că da.

S-a răsucit și a ocolit repede mașina spre portiera din dreapta, iar eu am pornit spre magazin. S-a băgat în mașină, cu picioarele atârinate din scaun, întinsă pe burtă. Unul dintre șlapi i-a căzut în parcare cu un plesnet.

Avea un fund simpatic.

— Hei, a spus, răsucindu-se să se uite la mine, în timp ce treceam pe lângă ea. Ce-ar fi ca în loc să te zgâiești la fundul meu să te faci util și să-mi dai niște șervețele.

Mă prinsese în fapt.

Am arătat cu degetul mare peste umăr.

— Ăăă, nu am șervețele în mașină.

— Fii creativ, a spus ea iritată.

Simțindu-mă puțin vinovat că i-am admirat fără perdea bunurile sau, mai degrabă, că am fost prins făcând asta, m-am hotărât să fiu săritor. M-am întors la mașină, am deschis geanta de sport și am luat un tricou. Când i l-am întins, mi l-a smuls din mână și s-a băgat iar în mașină.

Am rămas acolo, mai mult pentru că îi dădusem tricoul meu preferat, dar și pentru că nu aveam cum să mă plâng de ce văd.

— E totul OK?

Am încercat să mă uit peste ea, pe scaunul din față, dar mi-a blocat câmpul vizual.

De la geamul din spate, un cățel bej cu bărbia albă a mârâit la mine. Un cățel din ăla de poșetă. M-am strâmbat. Era îmbrăcat cu haine adevărate.

— Am vărsat cafea în camioneta nouă a prietenului meu, a spus ea dinăuntru.

Își pierduse cel de-al doilea șlap în parcare încinsă și acum era desculț, cu degetele de la picioare date cu oja roșie pe pragul mașinii.

— S-a împrăștiat peste tot. Deci nu, nu e OK.

— Prietenul tău e un nemernic sau ceva? A fost un accident.

S-a răsucit și s-a uitat urât la mine, de parcă tocmai îi trăsese un șut câinelui.

— Nu, nu e jigodie. Tu ești jigodie. Probabil scriai mesaje.

Era certăreață. Cu toate acestea, puțin cam prea drăgălașă ca să mă sperie. Trebuia să fac mari eforturi să stăpânesc zâmbetul care mă încerca. Mi-am dres vocea.

— Nu dădeam mesaje. Și, ca să fim corecți, *tu* ai călcat frâna fără motiv.

— Motivul a fost că trebuia să *opresc*.

S-a întors iar la mizeria din mașină.

Bănuiam că motivul era că vărsase cafeaua pe ea și a călcat frâna din reflex. Dar nu aveam de gând să zgândăr ursul. Eram bine antrenat.

Mi-am înfundat adânc mâinile în buzunare și m-am legănat pe călcâie, uitându-mă în sus la sigla Vons din parcare, în stânga mea.

— OK. Păi, mi-a părut bine să stăm de vorbă. Lasă tricoul pe parbriz când termini.

S-a cocoțat pe scaunul din dreapta al mașinii și a trântit portiera.

Am clătinat din cap și am chicotit până am intrat în magazin.

Când am ieșit, ea plecase, iar tricoul meu nu era nicăieri.

CAPITOLUL DOI

K R I S T E N

Shawn a trântit un scaun în mijlocul camerei de zi din stația de pompieri și l-a încălecat cu fața la mine. Făcea asta ca să mă hărțuiască cât mai omeneste posibil.

Eu stăteam într-unul dintre cele șase fotolii extensibile din piele maronie, așezate în fața televizorului. Câțelul meu, yorkie, Stuntman Mike, s-a ridicat în poala mea, mârâind.

Shawn și-a ridicat spre mine sprâncenele, pe sub coama stupidă de păr.

— Hei, fato. Te gândești la ce ți-am spus?

A rânjit.

— Nu, Shawn, nu am în mine nicio urmă de mexican, și nici nu vreau.

Căpitanul stației, Javier, a venit pe hol și a intrat în bucătărie, iar eu m-am aplecat în față, cu o mână pe capul câțelului.

— Shawn, vreau să știi că, dacă aș avea nevoie de respirație gură la gură și tu ai fi ultimul paramedic de pe pământ, aș prefera ca, în loc să se cumere flori pentru înmormântare mea, să se facă donații către asociațiile de protecția animalelor.

Javier a râs și și-a turnat cafea, iar Brandon a chicotit pe deasupra cărții, din fotoliul de lângă mine.

— Shawn, dispari.

Shawn s-a ridicat, și-a luat scaunul și l-a târât mormăind înapoi la masă.

Sloan a venit din baie ca o boare. Purta fusta aia albă de bumbac pe care și-o luase când am fost în Mexic și niște sandale cu curele înfășurate pe gambă. Arăta ca Elena din Troia.

Cea mai bună prietenă a mea era superbă. Blondă, cu părul până la mijloc, cu tatuaje colorate pe brațul stâng și un inel strălucitor pe deget. Brandon era pompierul și logodnicul ei, la fel de sexy ca ea.

Era duminică. Ziua familiei la stația de pompieri, când cei patru oameni din tură își puteau aduce prietenii și rudele să ia micul-dejun împreună, dacă voiau. Eu și Sloan eram singurele participante din dimineața aceea. Soția lui Javier era cu fiicele lor la biserică, iar Shawn nu avea prietenă.

Ce surpriză!

Teoretic, eu eram acolo pentru Josh, cel de-al patrulea membru al echipei, deși nu îl întâlnisem niciodată.

Cel mai bun prieten al lui Brandon, Josh, tocmai se transferase în stație din Dakota de Sud, pe postul de inginer. Era cavalerul de onoare al lui Brandon, iar eu eram domnișoară de onoare pentru Sloan, la nunta lor de pe 16 aprilie, peste două luni. Josh ratase petrecerea de logodnă, așa că era o chestie crucială să ne întâlnim *urgent*.

M-am uitat la ceas, pe telefon. Muream de foame și începeam să mă enervez. Azi trebuia să se ocupe Josh de micul-dejun. Dar până în momentul acela nu apăruse, așa că nimeni nu pregătea nimic de mâncare, iar eu nu băusem decât cafea.

Deja mă enerva și nici măcar nu îl întâlnisem.

— Deci, a spus Sloan, așezându-se pe fotoliu lângă Brandon, ai de gând să-mi spui de unde ai tricoul?

M-am uitat în jos la tricoul negru, bărbătesc cu sigla berăriei Wooden Legs, pe care mi-l legasem în talie.

— Nup.

M-a privit cu atenție.

— Ai plecat după tampoane și te-ai întors cu un tricou străin. Există un motiv anume pentru care îmi ascunzi ce s-a întâmplat?

Brandon a ridicat ochii din carte. Era un tip destul de rezonabil. În mod normal, nu lăsa lucrurile să-l afecteze. Dar, dacă i-aș fi explicat că i-am botezat noua camionetă cu cafeaua mea Sumatra, neagră, probabil aș fi căpătat o privire aspră și dezaprobatoare care, într-un fel, ar fi fost mai rea decât o înjurătură.

Am preferat să nu.

O curățasem. Reușisem să nu-i stric bara de protecție în tamponarea pe care o provocasem călcând frâna când am vărsat cafeaua peste tot. Dacă nu știe, nu suferă.

Cum tricoul meu era deja distrus, îl folosisem să șterg cu el, mă îmbrăcasem cu tricoul Tipului din Parcare.

— E al lui Tyler, am mințit eu. Miroase a el și mi-e dor de el.

Mi-am băgat nasul în gulerul tricoului și l-am mirosit demonstrativ.

La naiba, mirosea bine.

Tipul ăla era destul sexy. Avea corp frumos pe sub haine, eram sigură. Și drăguț la față. Genul ăla de față copilăroasă, complet bărbierită, care mă atrăsese întotdeauna.

Trebuia să fac sex. Începeam să am fantezii cu bărbați necunoscuți. Trecuse prea mult timp, iar Tyler nu mai fusese acasă de șapte luni.

Fața lui Sloan s-a îmblânzit.

— Ooo! Ce drăguț. E trist că nu poți fi cu el mâine, de Sf. Valentin. Dar mai sunt trei săptămâni și o să-l ai pentru totdeauna.

— Dap. Își termină stagiul militar și vom locui oficial împreună.

Stomacul mi s-a strâns din cauza nervilor, dar mi-am păstrat o expresie neutră.

Sloan a zâmbit și și-a dus mâna la inimă. Nu îl prea plăcea pe Tyler, dar era o romantică incurabilă.

Crampele care mă cuprindeau s-au dezlănțuit și mi-am apăsât abdomenul strâmbându-mă. Eram în chinurile unei alte menstruații epice. Asta, cumulat cu foamea, cu evenimentele de mai devreme și cu drama cu poliția venită la mine acasă la ora trei dimineața, despre care nu îi spusese lui Sloan, îmi creaseră o dispoziție deosebită. Eram atât de obosită, încât fusesem pe punctul de a-mi băga încărcătorul în cana cu cafea, în loc de telefon.

Sloan s-a uitat la ceas și apoi, fără niciun cuvânt, a început să răscolească în poșetă și scos două pastile Aleve. Mi-a întins paharul ei cu apă și mi-a dat pastilele conform rutinei îndelung exersate pe care o perfecționasem în anii în care fuseserăm colege de cameră.

Am înghițit pastilele și m-am întors la Brandon.

— Cartea aia e bună de ceva?

— Nu e rea, a spus el, uitându-se la copertă. Vrei să ți-o dau când o termin?

Pe urmă s-a uitat peste capul meu și i s-au luminat ochii.

— Ooo, salut, frate.

I-am urmărit privirea spre ușa și mi-a picat fața. Nenorocitul arătos de la Vons stătea acolo, ținând în mână sacoșe cu cumpărături.

Privirile ni s-au întâlnit și ne-am holbat unul la altul uimiți. Apoi privirea i-a coborât spre tricoul meu, al lui, și a rânjit din colțul gurii.

M-am ridicat și l-am pus pe Stuntman pe fotoliu, iar tipul a lăsat jos sacoșele și s-a apropiat de mine. Mi-am ținut respirația așteptând să văd ce-o să facă.

Brandon și-a pus cartea pe brațul fotoliului și s-a ridicat.

— Josh, ea e Kristen Peterson, cea mai bună prietenă a lui Sloan. Kristen, Josh Copeland.

— Bună, mă bucur atât de mult să te cunosc, a spus el și mi-a strâns mâna un pic cam tare.

Mi-am îngustat ochii.

— Și mie îmi pare bine să te cunosc.

Josh nu mi-a dat drumul la mână.

— Hei, Brandon, nu ți-ai luat camionetă nouă weekendul ăsta? a întrebat, vorbind cu prietenul lui, dar uitându-se fix la mine.

M-am uitat urât la el și ochii căprui i-au sclipit.

— Da. Vrei s-o vezi? l-a întrebat Brandon.

— După ce mâncăm. Îmi place la nebunie mirosul de mașină nouă. A mea miroase a cafea.

M-am uitat la el cu ochii holbați și rânjetul lui s-a lărgit. Brandon nu părea să observe.

— Mai ai bagaje? Ai nevoie de ajutor? l-a întrebat Brandon.

Sloan deja se repezise la sacoșe și era în bucătărie, despachetând.

— Doar un drum. Mă descurc, a spus Josh, invitându-mă mut din ochi să-l urmez afară.

— Vin eu cu tine, am anunțat eu. Am uitat ceva în mașină.

Mi-a ținut ușa și imediat cum a închis-o m-am răsucit spre el.

— Ai face bine să-ți ții gura.

L-am împuns cu degetul în piept.

În clipa aceea era mai puțin vorba despre cafeaua vărsată, cât despre dezvăluirea tentativei mele nerușinate de a ascunde ce făcusem. De regulă nu mințeam și, evident, singura dată când făcusem o excepție, ajunsesem imediat în situația de a fi șantajată. Fir-ar să fie.

Josh a ridicat o sprânceană și s-a aplecat spre mine.

— Mi-ai furat tricoul, hoasă de tricouri ce ești.

Mi-am încrucișat brațele.

— Dacă vrei să-l mai vezi vreodată, îți ții gura. Nu uita, *tu* m-ai lovit *pe mine* din spate. Nici ție n-o să-ți fie prea moale.

Buzele i s-au arcurit într-un zâmbet enervant de atrăgător. Avea gropițe. Avea și nenorocite de *gropițe*.

— *Eu* te-am lovit? Ești sigură? Fiindcă nu e nicio dovadă că s-ar fi întâmplat vreodată. Mașina lui nu are nimic. Nu există proces-verbal de la poliție. De fapt, versiunea mea despre eveniment este că am văzut o femeie isterică agitându-se în parcare la Vons și i-am dat tricoul s-o ajut. După care a plecat cu el.

— Ei bine, asta e prima ta greșală, am spus eu. Nu te-ar crede nimeni că eram isterică. Eu *nu fac* istericale.

— Bună informație.

S-a aplecat în față.

— Îmi voi modifica povestea în consecință. O femeie calmă, dar nepoliticoasă, mi-a cerut ajutorul și apoi mi-a furat tricoul preferat. E mai bine?

Zâmbea atât de larg, că aproape râdea.

Jigodia.

Am strâns buzele și am făcut un pas spre el. A părut amuzat când i-am invadat spațiul personal. Nu a dat înapoi, iar eu m-am uitat furioasă la el.

— Tu vrei tricoul. Eu vreau tăcerea ta. Nu e o situație atât de greu de înțeles.

Mi-a zâmbit.

— Poate te las să păstrezi tricoul. Nu arată deloc rău pe tine.

Pe urmă s-a întors și a plecat răsând spre mașină.